

Oració

¡Oh, Deu! de qui procedexen els sants desitjos, els bons conseys y les obres justes: donau als vostros sirvents la pau que el mou no los pot dar; á fí de que obehint coralment els vostros preceptes, y destruída la feredat dels inímiçhs, ab la vostra protecció alcansin dies de tranquil·lidad.—Per Cristo Señor nostro—Amen.

IA REPLEGAR OVEYES!

I

EN aquell temps els homs de mala conducta solían acostarsê á Cristo-Jesús per sentirlo predicar, y els que se tenían per bons lo murmuravan diguent: Mirau quina familiaridad ab sos dolents! Ell s' hi fá ses sopes!

Y Cristo-Jesús los parlá diguent:

«¿Quí es de voltros que tenguent una guarda de cent oveyes y s' en esgarria una, no dexa ses noranta ñdu dins sa plêta y vá á cercar s' esgarriada? Y quant la troba la se carrega demunt s' espatla tot goijós, arriba á ca-seua y crida á sos amigs y veynats diguentlos: Alegrauvos amb mí perque he trobat la meua oveya esgarriada. Axí vos dig que se fará mes festa en el cèl per un pecador arrepenit que per noranta ñdu justs que no passen fretura de petitència.»

II

Essent l' Iglesia la congregació de feèls á Cristo ó sia la guarda de la cual Ell es Pastor, qui no segueix ses ensenances es com una oveya perduda exposada á pasturar herbes verinoses, com heu son cèrtes teoríes y molts de llibres y periòdichs inmorals, y perilla caure dins l' avench de l' incredulidad ó fer mala fí entre les arpes dels llops de la masonèria. Per axò Cristo-Jesús, per mèdi dels seus ministres, s' esforsa per conduhirlos al reddòl de l' Iglesia, y quant heu logra no sols s' alegran tot els feèls de la tèrra sinó tots els angels y Sants del cèl.

No se trata d' homs per lo que toca á sa vida corporal, sinó d' ànimes creades per Deu á fí de que viscan etèrnament amb sa beneventurada companyia. Veis aquí perque els sacerdots y els membres de les institucions caritatives ó de propaganda catòlica, per cumplir los devers dels seus ministèris, s' han de arambar als dolents y, si heu creuen necessari, *ferse ses sopes amb ells* per tenir ocasió de atrènerlos amb sos arguments, conseys y exortacions y sobre tot amb son bon exemple.

Y, no vos escandaliseu: quant deim *fershi ses sopes*, no volem dir *del meteix pa, ni escaldadas amb so meteix bròu*, sinó tenirhi algun trato social amb intenció de durlos á bon camí.

¡Molts fossin els replegadors d' ànimas esgarriades, pues avuy endia s' han aclarit ferm ses guardes!

UN VICARI.

PATRÓ DE LA SETMANA

Día 24. — Natividad de Sant Juan Bautista.

Fou fill de Sant Zacarias y Santa Elisabet cosina-germana de Maria Santíssima, els quals eran justs y guardavan la lley de Deu escrupulosament y havian arribat á una edat molt empesa sense tenir sucesió. Estant, pues, Zacarias, qu' era Sumo Sacerdot oferint, un dia, encens al Señor devant l' Altar y tot el poble fent oració, li va apareixer l' Arcangel Sant Gabriel al costat de l' Altar; naturalment se turbá moltíssim y l' emissari li digué: «no temis Zacarias, perque la teua oració ha estat ascoltada, y la teua esposa concebrá y dará á llum un infant al cual nomenarás Juan, y será causa de goix y alegria y molts s' alegrarán en el seu nexement, perque será gran devant el Señor.» Aquest fonch el Paraninfo de Sant Juan Bautista, que va ser santificat dins las entrañas de se mare, plé de l' Esperit Sant, y el primer que predicá el Reine de los Cèls y la penitència. Essent nin de tres anys se retirá al desèrt, visquent totsòl entre la seuvetjina, ceñit son còs ab un cilici de cerras de camell y vestit ab pells d' animals, mentjant mèl silvestre y llagostas, dormint demunt tèrra broxa y afligint el seu còs innocent y sant, ab contínues penitèncias. Poch abans de comensá Jesucrist la seua predicació, tengué Sant Juan la ditxa de darlo á conexer al mon diguent: «aquest es l' Añell de Deu, aquest es el qui lleva els pecats del mon»; y de bautiarlo á n' el riu Jordá; y merexer que Cristo digués d' éll; «entrá els nats de dona cap n' hi ha major que Juan Bautista» Nasqué el 24 de Juny, á los tres mesos de l' Encarnació del Fill de Deu. A son nexement succehí un portentós miracle: Zacarias en castig d' haver dubtat de las paraules de l' angel Sant Gabriel, perdé el dó de la paraula, y reunits els parents per posar nom al recentnat, al sentir, ab gran extrañesa, de boca de sa mare que li havian de posar per nom Juan, com no hey havia hagut may tal nom en la familia, heu preguntaren á son pare, el cual demanant paper y plona escrigué «Juan es son nom» y en l' acte recobrá la paraula, quedant tots plens d' admiració y alegria. Hi ha hagut temps que l' Iglesia honrava aquesta festa, poguent celebrar els sacerdots tres misses, com p' el nexement del Fill de Deu.

MOSSEN GASPÀR.

Noticies històriques.—A Palma existeix l' oratori de San Juan com á recordansa dels San-Juanistas Cavallers Hospitalaris de Jerusalem, que vengueren á ajudar al Rey

en Jaume, en la conquesta de Mallorca. Els metexos entraren á posehir el Temple, per donació que los feu el Rey D. Sanxo, l' any 1314.

La Vila de Porreras té per patrons els Sants Juans' Bautista y Evangelista. En el còr de la parroquial s' hi conserva el cadirat del Temple, de mèrit artístich; y á ca D. Miquel Mulet la gran creu processional de plata, de la meteixa procedència. L' antich retaulo se conserva en el Musèu Arqueològich Luliá.

Las Vilas de Deyá, Muro, Son Servera, Sant Juan y de Cauviá també tenen per patró Sant Juan Bautista; en aquesta derrera vila s' ha reedificat l' iglesia posanthí á sa fatxada un gran aplech d' aberracions d' Arquitectura y de Escultura, que demostren el *non plus ultra* del mal gust y de l' ingorancia en l' art de construir.

En l' oratori dels *Banyals termals* de Campos també s' hi venera á San Juan, per titular.

◇ F. ◇

ES VÈRRO CONTRA ES LLEÓ

Fábula vera

El noble Llëó d' España
Que un temps, del mon era espant,
Amb traïdores moxonies
Dins un frèu l' han encatxat.

Vils masons amb grans cadenas
L' amarraren, y éll en vá
Bé forsetja amb tots sos muscles,
No més logra süar sanch.

Y encara que llunch de pletas
Y assolls Nort-Americanas,
Sent els gruñs del negre Vèrro
Que li mostra els seus caxals.

Vora 'ls boschs, part de sa cria,
Es Llëó, hey dexá ha molts d' anys;
Y es Vèrro la hi amenassa,
Volguent-la-hi caxalatjar.

D' amagat, per dins ses pletes
Ha estona hi 'nava á grufar,
Y hi havia ubert portells
Y engreixava als seus companys

—¡Surt d' aquí, si tens vergoña!
Li cridá es Llëó enutjat,
No hi tens dret, aquesta terra,
En justícia, me pertaño.

—¡Axò, per mí, son violes!
Engrehít diu s' animal
Serrut; —Es gran dret modèrn
Es del més fort y més gras.

Sinó, pregunten al savis
Polítichs més lliberals:
La justícia es del qui guaña.
Llëó, ¡vius bén atrassat!

—Perque 'm veus ferit y dèbil,
Perque estig lluny y fermat,
Perque ests Rey dels porchs sauvatjes
Que me gruñen, ¡Vils covarts!

Perque has fét en secret pactes
Amb fills borts dels meus Estats,
Perque de la forsa bruta
Y de l' òr en tens caudals.

Me provocas, y m' insultas,
Y á la cara 'm tiras fanch,...
Y t' aficas dins ca-meua,
Y m' hi fas tala y naufratx...

—Ah! ja! ja! un Llëó sens forsa
No 'm fa gens de feredat;
Te prendé lo que 'm don gana,
Y m' en rig dels teus reclams.

Derrera mí la Guinèu
Inglesa me vé á ajudar,

Y de lo que poseexes
Hem resolt fermosne parts.

* *

Tres Aguilas europeès
Un Turch y un Italiá,
Al gran Vèrro se miravan
Y al Llëó tots admirats.

Amb axò 'l Llëó 's revinclá,
Sa cabeyera estufant,
Romp ses baules, salta fora,
Y á n' el Vèrro obri es barram.

¿Qui guanyará en esta lluyta?...
El Vèrro si 's fá dins fanch;
Pero, si 's fés sobre arena,
El Llëó; ¡no cal duptar!

* *

Aquesta fábula vera
Dins el mon *civilisat*
A fi del sigle dèndu,
¡Que es d' instructiva y moral!

A l' Amèrica En Colón
La fé de Cristo hey plantá,
Y á poch, poch l' han arrancada
Cèrts españois renegats. (*)

Dels Virreys que hi enviarem,
Com á cans afamegats,
Ni hagut molts que no més feren
Arribá, robá y torná.

Ara mos trameten noves
De desastres, cada instant;
Y els españois ¡oh, deshonra!
Impassibles, no 'n feym cas.

L' España feèl, resignada,
De sos fills dona la sang,
Sos vaxells dins mar s' enfonsan,
Y mos envesteix la fam.

Y en les Corts de la gran farsa
Passan temps baladretjant....!
Y á les Ordes relligioses
Han gosat calumniar....!

Sols un Vell, catiu dins Roma,
Gemega á Deu per la pau
D' España presa y venuda
P' els masons sos governants.

VERAMITA.

CARTES ENDIMONIADES

V

(D' en Banyeta Verde á Satanás)

¡Oh quin dimoniasso qu' es vosté! ¡Jo estich ab los cabeyes drets! Ja hi fila prim! Ell á poch poch, me farà creure que dú mes picardía qu' els atlots de Montissión, qu' es tot quant se puga dir, s' entén per are, que més envantet el se menjarán á vosté crú ab tot el seu Principat de les Tenebres, y ab tot el seu banyám de dues canes.

¡Fonne, fonne! Si que la conex prou á la gentola qu' ambruta paper á la moderna. Gos messions que vosté y el Senyó Llocifé n' escrivían un de periódich, quant los pegá per rebel-larsé, y armaren aquell desgavell que ningú s' hi entenía per allá dalt. Que 'm tayan el coll, si no feyen qualque MADRID CÓMICO que fumava ab pipa!

(*) Está provat que la *Masonaría*, l' any 1878 *resolgué* la independència de les possessions españolas. Per axò n' *Aguinaldo que cobrá sa pau* de Filipinas com á bon Judas *masó*, ha penjat l' España; y els Ministres españois *catòlics* han dexat penjats als Relligiosos que mantenian amb s' influència, la llealtat dels filipinos.

¡Si es poble, que dona sa sanch, heu sabés tot axí com ha succehit!

¿Y creurá que lo que 'm diu de que totes aquexes mo-neas lletrudes son de sa nostra parantet-la, ja fa estona que ho sospitava? Però aquesta netsia vendrá, sens dupte, per s' orgullet es cabitlós, per sa brevetjera d' endi-ot, per ses manyes de gat vey, y tal vegada per s' esperit de contradicció á les veritats eternes; perque... *verbo á ses llums... nequoquam...* hi ha massa enteniments de Frencima dins el gremi. ¿Qué vol que li diga? Jo crech que no més fan us de rahó per compromís; per no quedá malament ab sa forma humana *gratis data*. ¿Y per quin diantre de motíu haurán sigut dotats d' aquesta forma que per si sola inspira respecte? ¡Vaja! Li dich qu' es un misteri dels grossos. Mi he romput les banyes y no he pogut aclarí res. ¿Vosté entén als animals, Senyó Satanás? Jo sí: y li puch jurá qu' he sentit converses....; n' hi ha que no hi poden pendre peu ab aquest assumto, y los fá aná coppíu, abatuts y melancoliosos. Voldría, sobre tot, que escoltás ses quexas dels porchs, dels moxos y dels ases. ¡Pobres animalets!

— «¿Perqué no mos han d' ensenyá d' escriure, diuen, y no mos han d' encarregá articletxos d' aquells tan curiosos, d' última moda?» — També m' he enterat de que els porchs desitjan pendre les ilustracions per conte seu. Are figursé vosté que 'ls escarabats, aquests grans artistes de la civilisació moderna, los donassen una maneta, ¡figursé si en veuríam de coses bones!

Però me crega, senyó Satanás; no 'n pas fretura dels escriptors de barralla, d' aquexa patulea modernista, que may sab ahont surt, que no fa més que mesclá cols ab caragols, y que no té agafay per cap caire. Jo sé quin pa m' assacia, y... ¿ho vol sebre? idó en res nat del mon pas més gust que fent es borino per dins aquells carabassots plens de terenyines, passetjammé per demunt una tanassa de brutó, y en veure que los entra una idea sana totduna pegarlí ventay, fentla fogir mes lluny que les cabrelles del Sol. ¡Sab que ho son de toxerruts! Y además: p' el motíu de que gastan una superbia tan fina com sa nostra, á tot me diuen amén ab tal que los vaja per ses seues; y no hi ha desbarat, per gros que sia, que no 'l s' empessolin com si fos un pastís de cabeys d' ángel. Totes ses animalades qu' amollan, provenen d' haverlós jo embotit bé dins sa closca el *principio inconcuso* de que la relligió es cosa de poca importancia, que *para las personas decentes*, sols ha de consistir en quatre prácticques exteriors á que *convé* subjectarsé per atenció al poble, y en certes recordançes devotes que venen á temporades, com les fruites y els jochs dels nins. També los he fet creure que s' inspiració surt, como *Venus de la espuma del mar*, de les copes de licor y de les tasses de café, begudes á glopets, entre xerrada y xerrada, ab un puro á sa boca y ab so capell ben tirat enderrera; y que no hi ha com tení poca vergonya per arribá á essé un gran homo. ¡Y ja ho veu! li investen á tot, y tracten de lo més sagrat sense cap mirament, y escarnexen lo que á noltros dimonis mos fa tremolar, y flastomén sense temersén perque ja hi tenen es llís, y ab quatre birimboyes enllestexen un article, y llevò per omplí 'ls buits de la revista y que surta ben emperifollada, m' engirgolen dues ó tres poesietes indecents que tothom s' en llepa els morros. Si senyó; morros; no ho puch di d' altre manera.

En temps primé ¿s' en recorda? ¿quant no s' escrivían més que llibres? Qui 's posava en aquest ram, solía sebre ahon tenía sa ma dreita, al manco en lo que pertoca á reflexions y arguments, encare que l' estil anás comsevunya. Si 'n sortía qualcún d' esgarrat, ó siga heretje rebello y mala ánima, ja contavan ab un calop més per ferne vega, junt ab set ó vuit dotçenes de dexebles orgullosos y caparruts, y bona nit, pastora; però en el dia, desde que tothom servex per escriure, y el bestia va á lloure per entre aquest axam de revistetes ab figures dirigides p' es ca d' en Pinyol, la gransucursal dels *Gats de ploma* s' ha convertit ab un jubileu, y no hi som á temps

á despatxá billets per ca nostra. Avuy per vuy no 'n veurá comparexe molts perque casi tots son joves, però de les tres parts dues se farán veys abans d' hora. Entre vicis, males nits, lulea dels *Toros*, escepticismo verinós, humó de perros, diluvis de deutes, fam crónica del ofici y fam novella estesa *urbi et orbe* á força de *robatorum* per aquells estimats, meus dolçor de la meua ánima, que se diuen lliberals, li assegur que á dins pochs anys donarán més feyna á la mort que á ses planxadores, y més alegría á n' en Bayneta que á l' Angel de la Guarda.

Y no hi ha *vels*, senyó Satanás; li dich que axò de les lletres va del tot comsevunya; no hi ha pany que 's serv; está tirat á perdra; es un fanch horrorós d' hont surten á matá ánimes, tota classe de malalties. Si senyó! Ha de sebre que qui mos fa més parròquia es aquest esbart d' escriptoretxos de mala mort que en questió d' estudis no passen de sa retxa d' en Net-Ney, llevat de lo que aprenen per dins cafés, cassinos, cases de joch, tertulietes á l' aire libre y entre els bastidors dels teatros en companyia de balladores y coristes. ¡Com es vetla llissa! El cas es que ells ho entenen (y en Moll que 's fasse pendre); perque aquexa es la verdadera ciencia, l' única respectada, aplaudida y ben coneguda. Jo 'm cuid de que no s' en perda ni una miqueta: de modo que tota la que sobra de s' escriure, vá á pará dins qualche cátedra ó s' aprofita en els Ateneos, ahon á vegades no s' en troba ni un esquitet de la que s' usava temps enrera quant fermaven els cans ab llengonisses.

Bono: per vuy trob que basta. Salut y tionades ben fortes.

Besa... etcetera; y llevò lo de *afectísimo seguro servidor* y demés.

BANYETA VERDE.

COLOQUIO

En todas ocasiones nos das, Dios mio, muestras abundantes de tu amor y de tu providencia; pero en plena primavera parece que las manifestas con más magnificencia y esplendor.

Tienen los campos verdes alfombras matizadas de flores y coronadas de espigas, y, pendientes de los árboles, frutos hermosos que alhagan el gusto y recrean la vista; bálsamos en el aire diáfano y puro; susurros de hojas, trinos de pájaros y luces variadas, ya brillantes, delicadas ó multicolores, ya tenues y pálidas, segun se suceden los dias templados ó las noches serenas formando su cortejo variados crepúsculos. ¡Qué bella es la naturaleza, obra tuya, aun después de rebelada contra nosotros!

En la primavera se renueva la vida: circula nueva savia por las venas; parece que hay más destellos en los ojos y más latidos en los corazones; hasta para los que lloramos dichas pérdidas, y vivimos de recuerdos, y estamos en perpétuo invierno esperando la eterna primavera de ultratumba, parece que las lágrimas nos dan mayor consuelo. Los niños inocentes, la juventud cristiana, el padre de familia y el anciano venerable, ensanchan su corazón en la primavera y se sienten más cerca del cielo. Esta es la vida que nos concedes ¡oh Dios misericordioso! aun después de nuestra caída.

Y se ensanchan todos los corazones, porque en primavera están inundadas las almas con los fulgores de lo sobrenatural: después de los graves y solemnes dias de tu pasión, celebramos tu triunfo con alleluys de gozo; ofrecemos á los pies de nuestra gran madre Maria, cándida azucena y rosa sin igual, las flores naturales y místicas del poético mayo; doblamos las rodillas ante el Sacramento de tu amor, el dia del Corpus, dia de sublime magestad, dia de rendida adoración. Este idilio de primavera tiene el tierno epílogo de tu Sagrado Corazón, ardiendo de amor, henchido de deseos, llagado por nuestros

desvíos, crucificado por los desprecios: Corazón santo que desea reinar en nuestros impuros corazones; Corazón divino que desea confundirse con el de la despreciable criatura; Corazón que nos busca y se nos manifiesta en su forma humana siendo asiento del amor infinito. Este es el amor que nos tienes ¡oh Dios amantísimo! aun después de nuestra rebeldía é ingratitude.

¿Por qué, Dios mío, huyen los hombres de tanta belleza, desprecian tanta poesía y reniegan de tanto amor? ¿Por qué las pasiones humanas, malogran los frutos, oscurecen los aires, truecan en odios los afectos, ensangrientan los campos, entronizan la muerte, y esparcen el luto?

Porque está su corazón en la bolsa, pisotean las flores, y tienen la vista muy lejos de la bóveda estrellada; porque se entusiasman tanto ante una lámpara eléctrica, que no ven los rayos de plata que envía la luna, y duermen cuando irradia la aurora sus haces dorados; porque metalizan sus entrañas, y, entraña de metal, no se enternece en la niñez, ni sueña en la juventud, ni goza en el hogar, ni se dilata con los afectos puros, ni tiene nobleza, ni admite ideales levantados: pesan mucho los metales, y, por ley natural, caen al cieno ó se arrastran entre el polvo de la tierra, y jamás suben hasta Tí.

¡Generación ingrata que desprecias el cielo y la vida, y por cuyo extravío llora tu Dios! ¿No ves cómo tomó un corazón humano para que fueses hermana suya y tuvieses derecho á la herencia del Padre? ¡Generación estúpida! ¿por qué rechazas ese Divino Corazón que te busca, que te ama, y que late con ansias inmensas de hacerte dichosa? Merecedora eres de no gozar jamás sus tiernos amores, y de caer bajo el yugo del maligno tirano. Bien ganado tienes el horrendo castigo que pesa sobre tí: no tener caridad, no tener amor, no poseer á Dios.

¡Jesús mío! No puede decir mi lengua lo mucho que el corazón sabe de tus amores. Las espinas con que me heriste, y los goces celestiales que me dejaste entreveer, y que luego me quitaste para guardármelos, artificios fueron para llamarme cuando de Tí me apartaba y para que pague de alguna manera mis grandes ingratitudes.

Nada te pido, porque sé que Tú cuidas de mí. Esto me han enseñado la belleza de tus obras, los días de mi vida y los latidos de tu corazón. ¡Tengo tanta seguridad en tu amor! No permitirás que este gusanillo despreciable vuelva á escupir en el rostro de quién le dió ser eterno y corazón capaz de amar. Esta esperanza disipa todos mis dolores y me hace feliz.

C.

CRONICÓ DEL MES DE JUNY.

Día 7.—Les cantidades recaudadas per la Suscrició Nacional, á Mallorca eran:

En el Govern Eclesiastich 26.843'66 ptes.

En la Depositaria de fondos Provincials 4.456'86 id.

(*Del Bolletí Oficial d' aquest dia.*)

—Una señora perdé 8 duros, pujant al tramvía, y l' honrat Antoni Pujol, vesí del Arraval, los trobá y los hi torná.

Día 8.—L' Ajuntament clogué la sessió, suspesa dissapte passat, desestimant l' oferta de augment de renda dels Consums feta después de subastats y adjudicats. (Aquesta resolució es sa legal.)

Día 9.—A la Seu feren sa processó del Corpus, havent suprimit l' assistència de associacions seglars relligioses que hey solian portar imatges de Sants: Els seminaristas hey acompañaren Sant Pere (*de ptata*) devant les parròquies amb sos Patrons, y els cavallers nobles la Puríssima. Resultá sèrie y solemne, presidintla el Sr. Vicari Capitular.

—A la Sala no exposaren, com se feya altre temps, los

cuadros del *Sant Cristo* ni de la *Inmaculada* patrona de Palma. No més se compongueren altars en el portal de Sta. Eularia y en el del *Círculo de Obreros Católicos*.

Día 10.—El grèmi de barbers de Palma, resolgué tancar ses botigas y salons cada vespre á les 8, manco els dimecres y dissabtes. (Per ferhó milló, haurian de resoldre tancarlos, cada diumenje, á les 8 des matí.)

—A Campos un segador caygué davall sa máquina de ferro, y en morí. Nomia Llorens Moll. (a. c. s.)

—A una casa des carré de Miró, (Palma) mentres una dona posava petróleo dins un quinqué s' espargí inflammat sobre un nin fiy seu cremantli tota sa cara.

Día 11.—Cuyna Econòmica.—Día 31 de Maig passat se duyan gastadas

	Pessetes.
Per compras de material	1.061'54
Per id. de comestibles	6.015'69
Per pagas d' empleats	177'00
SUMA	7.254'23

S' havían repartides 36.065 raciones.

(*De La Almudayna d' aquest dia.*)

Día 12.—Se feren les processons del Corpus en els pobles de Génova, Establiments, Son Sardina, La Real y La Vileta. En aquesta hey assistí una comissió de ciutadans que tenen fincas dins aquell terme, presidida p' el señor Marqués de la Torre, y les associacions de obrers de Son Rapiña y de fiyas de la Puríssima. Devant hey aná la guardia municipal á cavall y els tamborers de la Sala, y darrera 8 retgidors presidits p' el primer Batle de la ciutat. (Sía per M. G. de D.)

—En el Velodromo de Son Espanolet, hey hagué coregudes de ciclistas.

—A Artá feren processó de rogativa, molt devotament ab la *Verge de Sant Salvador*, que no havian trèta desde temps inmemorial. La portaven els soldats venguts malalts de la Guerra. ¡Deu ascolti ses pregárias y salvi l' España. També en feren á Valldemosa.

Día 13.—La *Pia-Unió Universal*, de Sant Antoni en dos anys, conta dins Mallorca prop de 8 mil associats. Desde Juñy de l' any passat fins al d' enguañ, dins el caxonet de S. Francesch, s' hi han replegat 2.141'50 pessetes que s' han invertit en 5.919 kilos de pa, per aliment de pobres.

(*De El Ancora d' avuy.*) ¡Bon modo de fér caritat!

—Se fé la processó del Corpus dins la parroquia de Sant Miquel.

Día 14.—Els gastos per dragá el Port están presupuestats en 294.377'70 pessetes.

◇ F. ◇

MALLORCA

REVISTA DOMINICAL BILINGUE

Este semanario tiene por objeto difundir lectura sana en forma amena y al alcance de todas las inteligencias.

Se reparte los sábados, y contiene ordinariamente cuatro páginas de texto; pero cuando los recursos lo permiten, publica números de á ocho páginas, suplementos ó aumenta la tirada y en este caso el exceso

Se distribuye gratuitamente

Se sufragan los gastos por medió de suscripciones desde

25 cénts. de peseta mensuales en adelante.

Por 25 cénts. se sirve semanalmente un ejemplar, por 50 cénts. cinco, por una peseta diez, y así sucesivamente.

Por consiguiente, á prorrato entre cinco personas, sólo cuesta la suscripción

10 CÉNTS. DE PESETA AL MES

ADMINISTRACIÓN:—Plaza de Santa Eularia, 2, Librería

Correspondencia administrativa;—S. Cayetano 8-2.º